

den Stilling, man fra Flertallets Side har taget overfor Hans Majestæt, er baade korrekt og hensynsfuld.

Hvad angaar den meget omtalte Undersøgelse, som skulde have fundet Sted under det nye Ministerium, saa skal jeg gentage, at der har ikke fra nogen Side været Tale om, at det skulde være en rent formel Undersøgelse. Der har været Tale om at undersøge Forholdene, og efter at denne Undersøgelse har fundet Sted, kunde man tage sin Beslutning, og jeg er for mit Vedkommende gaaet ud fra, at der ikke vilde være saa overordentlig meget at undersøge, fordi jeg har troet, at Ministeriet har Ret, naar dets Medlemmer har sagt, at der var givet de Oplysninger, som de havde at give, og at der ikke var mere at sige. Men jeg vil jo paa den anden Side sige, at denne Fastholden fra Ministeriets Side ved, at det nye Ministerium ikke maatte komme til at foretage denne Undersøgelse og derefter tage sin Stilling, den kan hos nogle vække Mistanke om, at der var mere. Man kan jo ikke nægte, at saadan som denne Kampagne er ført angaaende Dansk Vestindien, har den ubetingede Tillid til Ministeriets Troværdighed ikke vundet.

Saa udtalte den højtærede Minister, hvilken Velvillie og hvilken Imødekommen Ministeriet havde udvist ved at ville skabe en Bro for de to Partier til at komme over til Standpunktet: Konventionens Vedtagelse. Den højtærede Minister erkendte, at det var nødvendigt at faa en saadan Bro, og han omtalte den Bro, som han havde foreslaaet, som en hæderfuld Bro. Han gentog dette 4 Gange, dette, om det hæderfulde, som det vilde være for de andre Partier at benytte denne Bro. Jeg tror, at han kunde have behøvet at sige det nogle Gange til, for at det skulde blive troet. Jeg synes ikke, at det vilde været nogen særlig hæderfuld Fremgangsmaade at kaste de Spørgsmaal, man selv sidder og undersøger, ud til Afgørelse hos Vælgerne og lade dem selv om den Stilling, de vil tage, og at Rigsdagen saa bag efter skulde tage sit Standpunkt. Rigsdagen kunde fornuftigvis ikke være bundet ved den Afgørelse, som havde fundet Sted ved en Folkeafstemning. Det er en grundlovmæssig Bestemmelse, at Rigsdagsmænd er ene bundne ved deres Overbevisning og ikke ved nogen Forskrift af deres Vælgere. Skulde det altsaa komme dertil, at der var et Flertal mod Salget, eller at Flertallet for det kun var ringe, saa at det i det hele taget stillede sig tvivlsomt,

synes jeg, Rigsdagsmændene kunde komme i en ret ubehagelig Stilling, thi at spørge Vælgerne, hvad de mener om Tingene, og derefter maaske handle stik imod Afgørelsen, synes jeg ikke er nogen værdig Op-gave. Den højtærede Minister var sikker paa, at Vælgerne i stort Tal vilde stemme for Salget, og at det da vilde blive saa meget lettere for Rigsdagsmændene bag efter at gøre det samme. Men derfor har den ærede Minister ingen Sikkerhed. Den ærede Minister maa jo vide, at foruden de hidtidige Vælgere er der kommet lige saa mange til, og den Betragtning, at dette er en gammel kendt Sag her i Landet, et gammelt Venstrestandpunkt, og at man har været enig i mange Aar om den Sag, er ikke meget værd. Jeg tror ikke, at ret mange af de nye Vælgere, som kommer til — og det er over Halvdelen —, er særlig fortrolige med disse gamle Sager og vil handle i Overensstemmelse dermed. Tværtimod kunde jeg tænke mig, at naar et saadant Spørgsmaal blev kastet ud, vilde det for en stor Del blive opfattet som en Følelssag. Der vil ikke komme meget dybtgaaende Ræsonnementer og Anførelse af Grunde for eller imod, og saa fuldkommen sikker paa, at der under de Forhold vilde blive et meget stort Flertal for Øernes Afstaaelse, er jeg aldeles ikke. Men har Rigsdagen først vedtaget den og vedtaget den med et betydeligt Flertal, og man saa bag efter lader Vælgerne bekræfte det ved en Folkeafstemning, tvivler jeg ikke om, hvad Resultatet vil blive.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at nu vilde det lykkes, som man ønskede, nemlig at faa Valg. Ja, det maa jo den højtærede Minister om. (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Det ærede Medlem har misforstaaet mig). Har jeg misforstaaet det. (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Det var ikke det, jeg sagde). Ja, jeg noterede det, at nu vilde det lykkes, det, som fra min Side. . . . (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Ja, ja). . . . eller fra de Folks Side, jeg taler for, ønskede. Det vilde lykkes at faa Valg. Dertil vil jeg sige, at det maa være Ministerens Sag. Nu maa han altsaa være kommet til den Opfattelse, at man skal have Valg, og at det kan gøres uden Fare. (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Nej). Naa, ikke det, men Faren er altsaa ikke større, end at den højtærede Minister paatager sig Ansvar for at tage Valget, paa anden Maade kan vi ikke faa Valg. Skulde han være kommet til den Opfattelse, at det ikke vilde være rigtigt og forsvarligt at